

Κάλεσμα σε γάμο (Ματθ. κβ´ 2-14) (αρχιμανδρίτης π. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Υπάρχει άραγε μεγαλύτερη τιμή για κάποιον από το να προσκληθεί σε βασιλικούς γάμους; Υπάρχει μεγαλύτερη αφορμή χαράς; Πολύ περίεργη, λοιπόν, φαίνεται η άρνηση των προσκεκλημένων να συμμετάσχουν στο συμπόσιο, που αναφέρει η σημερινή παραβολή. Δικαιολογημένα και ο ιερός Χρυσόστομος απορεί και ρωτάει καθέναν που αποφεύγει να πάει: «Σε τι σε καλούν; Σε πόνους και μόχθους και ιδρώτες; Όχι, αλλά σε τρυφή και πανδαισία. Υπάρχει μεγαλύτερη αγνωμοσύνη από το να αρνηθείς τέτοια πρόσκληση σε γάμους, και μάλιστα γάμους βασιλέως;» Και το χειρότερο είναι ότι μερικοί δεν πήγαν, όχι γιατί ήταν απασχολημένοι με αγροτικές εργασίες και εμπορικές δραστηριότητες, αλλά «αμελήσαντες κατεφρόνησαν της κλήσεως». Δεν είχαν καμία απολύτως δικαιολογία.

Ποια είναι η νύφη;

Ακόμα πιο τραγικό είναι ότι πολλοί προσκεκλημένοι δεν αρκέστηκαν σε μία απλή

άρνηση. Όταν πήγαν οι υπηρέτες του βασιλέως να τους πούν ότι το γαμήλιο τραπέζι είναι στρωμένο και τους περιμένει, αντί να τους ευχαριστήσουν για την υπενθύμιση, τόλμησαν άλλους μεν να βρίσουν και άλλους να σκοτώσουν. Κι εδώ, όχι μόνο απορεί αλλά και αγανακτεί ο Χρυσορρήμων, συγκρίνοντας τη συμπεριφορά αυτών των προσκεκλημένων στους γάμους με τη συμπεριφορά εκείνων των κακών γεωργών του αμπελώνος. Εκείνοι τουλάχιστον, λέει, ήρθαν «απαιτώντας έσοδα και καρπούς και εσφάγησαν. Αυτοί όμως, σε γάμους καλώντας φονεύονται! Τι πιο εξωφρενικό από αυτό;».

Ανιχνεύοντας τα αίτια μιάς τόσο απαράδεκτης έως και εγκληματικής συμπεριφοράς αναζητούμε στο «προσκλητήριο» του γάμου την ταυτότητα του γαμπρού και της νύφης. Με τα «μάτια» του αποστόλου Παύλου «διαβάζουμε» ότι Νυμφίος είναι ο Χριστός και Νύμφη είναι η Εκκλησία του (Εφεσ. 5, 32), της οποίας εμείς είμαστε μέλη. Επομένως, οι βασιλικοί γάμοι, στους οποίους όλοι είμαστε καλεσμένοι, δεν αφορούν τους μονάρχες ενός άγνωστου εξωτικού βασιλείου, αλλά τη σχέση του Βασιλέως Χριστού με εμάς προσωπικά. Μάλιστα εμείς, κατά την παραβολή, «προστεθήκαμε» στη λίστα των καλεσμένων μετά την άρνηση των πρώτων καλεσμένων, του πρώην εκλεκτού λαού Ισραήλ. Τότε ο Βασιλιάς έστειλε τους δούλους του να καλέσουν από «τας διεξόδους των οδών» όλα το έθνη και τις φυλές της γης.

Μη λυπάσαι τα έξοδα

Σε άλλη επιστολή του ο Απόστολος των εθνών μιλώντας και για τη δική του μεσολάβηση σ' αυτόν τον γάμο τονίζει ξεκάθαρα ότι «νύμφη» του Χριστού έχει κληθεί να γίνει ο καθένας μας. «Σας αρραβωνίασα», λέει, «με έναν άνδρα, με τον Χριστό, για να παρουσιάσω τον καθένα σας ως παρθένο αγνή σ' Αυτόν» (Β' Κορ. 11,2). Επομένως, τελικά, η πρόσκληση άφορα τον δικό μας γάμο με τον Χριστό. Αντί λοιπόν, να αναλογιστούμε το απροσμέτρητο ύψος αυτής της τιμής, και αντί να φιλοτιμηθούμε να «ξοδευτούμε» για να κάνουμε όσο το δυνατόν πιο λαμπρή προετοιμασία, αφήνουμε τη ραθυμία και την τσιγγουνιά μας να μας καταβαραθρώνουν σε μία απaráδεκτη άρνηση ή ακόμα χειρότερα σε θρασύτατη επιθετική συμπεριφορά, σαν να φταίει Αυτός που μας κάλεσε. Και η αλήθεια είναι ότι είχαμε τις προϋποθέσεις και την «περιουσία» να κάνουμε λαμπρότατη προετοιμασία. Πράγματι, ο Θεός μας είχε πλάσει όχι μόνο με την ομορφιά «νύμφης», αλλά μας είχε προικίσει με τεράστιο πλούτο χαρισμάτων, με τα οποία θα μπορούσαμε να στολίσουμε ακόμα περισσότερο την ομορφιά μας. Εμείς όμως αυτή την ομορφιά την μετατρέψαμε σε ασχήμια πόρνης.

«Ο Νυμφίος καλλωπίζει αμορφίαν νύμφης»

Να, γιατί το «προσκλητήριο» αυτού του γάμου μας έγινε τόσο ανεπιθύμητο. Μας θυμίζει πόσο αφήσαμε να αχρειωθεί το πρωτόκτιστο κάλλος μας. Μας αναγκάζει να δούμε το κατάντημά μας. Παρ' όλα αυτά, ο «Νυμφίος» μας δεν μας άφησε να απελπιστούμε. Για να μας δώσει τη δυνατότητα να ξαναβρούμε την αρχαία μας ομορφιά, έκανε κάτι που -μαζί με τον ιερό Χρυσόστομό- μας αφήνει άναυδους: «Πόρνης επεθύμησε ο Θεός»! λέει ο άγιος Ιωάννης. «Και τι ποιεί; Έρχεται και ως γυναίκα αρμόζεται αυτήν». Και σαν να μην πιστεύει και ο ίδιος στα μάτια του, συνεχίζει: «Ήρθε να παντρευτεί μία πόρνη, έτσι όπως ήταν ρυπαρή· κοίτα, για να καταλάβει τον έρωτα του Νυμφίου. Γιατί ο έρωτας πολλές φορές σε κάνει να παντρεύεσαι και άσχημη. Έτσι και ο Χριστός τη φύση μας, που από την αμαρτία είχε γίνει αγνώριστη, την ερωτεύτηκε και την παντρεύτηκε, για να της ξαναχαρίσει την ομορφιά της». Και καταλήγει ο ιερός Χρυσόστομος: «Ω Νυμφίου καλλωπίζοντος αμορφίαν νύμφης!»

Ο Χριστός με την ενανθρώπησή του προσέλαβε τη φύση μας, για να την κάνει πιο όμορφη από πριν και να της χαρίσει και το κατάλληλο «ένδυμα γάμου», ώστε να μπορέσει να ανταποκριθεί στην κορυφαία πρόσκληση. Από εμάς εξαρτάται, αν θα χαρούμε έναν τέτοιο γάμο και αν θα απολαύσουμε ένα τόσο πλούσιο τραπέζι. Αλλά επίσης από εμάς -και όχι βέβαια από κάποια «τιμωρητική διάθεση» του Οικοδεσπότη- εξαρτάται και το αν θα εκβληθούμε στο «εξώτερο σκότος», όπου «ο

κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων». Εμείς είμαστε εκείνοι που δεν θα μπορέσουμε να σταθούμε στο γαμήλιο τραπέζι, στην απευκταία περίπτωση που δεν θα έχουμε ένδυμα γάμου.

Γι' αυτό, ας επαναλαμβάνουμε συχνά τον αφυπνιστικό ύμνο: «Τον νυμφώνα σου βλέπω, Σωτήρ μου, κεκοσμημένον· και ένδυμα ουκ έχω ίνα εισέλθω εν αυτώ· λάμπρυνόν μου την στολήν της ψυχής, Φωτοδότα, και σώσόν με».

Πηγή: www.agiazoni.gr